

חומר ועיבודי מחשב
DEADY | אבא ילדה
מירי פליישר

Deady אבא ילדה יופי שאינו אלא תעתוע

המפגשים שלי עם מירי לקראת התערוכה היו גדושי רגשות/אינטנסיביים ומסעירים. מירי פליישר משחזרת ודנה בזכרונות ילדות, מתנסחת ועוסקת באותם חומרים תקופה ארוכה.

בתערוכה - אבא ילדה -

נושאי ההשראה לתערוכתה של מירי פליישר הם מוות, איסוף זיכרונות, איסוף שברים, בנייה מחדש. ילדה לתמיד.

מבט כללי על התערוכה מעורר תחושה של מעבר פתאומי למקום אחר, אם כי לא ברור להיכן. המראה סוריאליסטי ומעורר בנו אי נוחות. הרושם הוא של תנועה מועטה ביותר, פעילות שמצטמצמת ומתכנסת אל תוך עצמה.

הדימויים מופיעים בשלוש קבוצות ... במעברים כביכול בלתי מתקשרים. עבודת אבניים מסורתית... עבודת פיסול בחומר הקרמי שמייצג אלמנט בסיסי של היצירה - אדמה. ... וצילום עם עבודת מחשב ... המהווה הארה בתחום השונה מהתחום הקרמי.

לדברי מירי: "אז יש לנו פה עסק עם קרמיקאית שאוהבת את עולם החומר וכשהיא עוסקת בייצוגים יש לה צורך עז להזכיר מאין באה ולאן היא הולכת. המון שאלות נשארו פתוחות, מאידך הולך ומתבהר הרומן הבלתי נפרד שלי עם החומר הקרמי והצורך להעמיד אותו באותה שורה עם הרוח, או הייצוג, או הסמל, או הציור המחשבי..."

התערוכה היא מעין תפאורה פנטסטית לדרמה שהסתיימה, ואנחנו נשארים עם התחושות הדוממות, רגע מוקפא/עוצר, וגם קפוא/קר. הדימויים בחלל הגלריה, כבטקס - הקרבה - על שולחן. תפקידו המרכזי של הטקס; שימור, הגנה, ושינוי מצב נפשי, רוחני ופיזיולוגי.

במרכז החלל - ספק שולחן ספק עריסה - מיטה של התחלת החיים, ובתוכה גוויות עטופות בתכריכים. מסביב מסודרים "כלי הפולחן" עשויים פורצלן ומחופים גלזורה אדומה ולסטר זהב. על הקירות עיבודי מחשב שנעשו על גבי צילום ילדות של האמנית, צילום שכאילו נלקח מארכיון. העבודה נעשית בנגיעות מהוססות משהו של יד בלתי מיומנת (ניצול ומניפולציה שמאפשרת העבודה הידנית בעכבר המחשב). כשל הילדה הקטנה שבצילום.

העבודות של מירי, מתמקדות בעיסוק בתפר שבין הארעי והקבוע, בין המתכלה- הזמני והמתמשך.

תרצה ילון קולטון

אוצרת: תרצה ילון קולטון

תודה: לרני גילת "המעבדה" לצילום

עיצוב הקטלוג: אלכס זורבין

צילום: אילן עמיחי

צילום: ("זה דמי זה בשרי") ליאוניד פדרול - קביטקובסקי

ביצוע קונסטרוקציית ברזל: אסי "סטודיו אירגאס"

דפוס: הפיל הורוד

כל המידות בס"מ עומקאגובהארוחב

The
Gallery

הגלריה - שואבה

ספטמבר - אוקטובר 2005

gallery@netvision.net.il

www.the.gallery.co.il

"תכריכים לאבא"
35x12x7 • נייר קוזו, דבק, חול אדום

בעצם תיקון מערכת יחסים אחרת בין יופי לכיעור. יופיין איננו מתבטא במתח צורני מוקפד - בדרמה של מערכת היחסים בין רגל בטן וצוואר, אלא דווקא מתוך מערכת הניגודים בין השלם למתכלה. אין סדרתיות. כך גם עבודות הרישום/המחשב/צילום שלה: מתוך עיסוק אינטואיטיבי וחופשי שאינו מתחשב במוסכמות של עשייה, מתוך שפה ילדית ומתוחכמת, בועט במסורת המקובלת ופורץ גבולות.

התערוכה, הנוגעת במותו של אביה, עוסקת בהכרח ביחסינו המורכבים עם המוות. המוות בעל המעמד ההירואי בתרבותנו, מכריח אותנו להיות חלק ממחזור החיים האורגאני. לכאורה הוא דמוקרטי לחלוטין: הוא מזמין אותנו לפגישה אולטימטיבית עם האדמה ועם התולעים. המוות הוא הפרידה הסופית. אחריו אין תיקון. הוא כאב גדול ושחרור גדול. הוא האויב הנורא המוציא אותנו למלחמה האין סופית לאחוז בחיים.

נקודת ההשקה בין העיסוק של פליישר בפרידה מאביה, שאלת מקומו של המוות בתרבות שלנו, ושפה אישית ייחודית כיוצרת, מניבים סדרה מעניינת במיוחד של אובייקטים המעידים על החלטה ברורה מאוד בעשייה, על בגרות ובשלות ביצירה, על זהות המגדירה את עצמה מחדש. כאמנית קרמיקה, שהמופע החומרי ביצירתה נפגש יד ביד עם אמירה רלוונטית על קיומנו, ממקמת פליישר את

"תכריכים לאבא"
35x10x17 • פורצלן, גלזורה אדומה, לסטר זהב

Deadly אבא ילדה

הצירוף הבלתי נמנע בין קיטש למוות מקבל בעבודותיה של מירי פליישר פרשנות בעלת אופי אישי מאוד תוך יצירת שפה פנימית ייחודית. פליישר יוצרת קבוצה של כלים, העשויים פורצלן, נטולי שימוש המאופיינים בתחושה של חבלה, פירוק, הרס ושיבוש. השימושיות מופקעת מן הכלים, (או יותר נכון לכנות אותם "אובייקטים"), באמצעות שפה דקיקה שבירה וחדה, פני שטח מחוספסים וסרבול צורני. הם כבר מלאים. הם אינם מזמינים הכלה. ה"אובייקטים" צבועים בצבעים של אדום, זהב ושחור. הגישה הצבעונית היא חופשית מאוד ומנוגדת לאופיו האלגנטי של הפורצלן. הזהב, כמעט האולטימטיבי של כלי הפורצלן האציליים של מפעל רזונטל המפורסם מגרמניה (ארץ מוצאו של אביה) הופך אצלה לסוג של נחמה. שפוך, סדוק בשכבות עבות נשפך כמו מים חיים. ... "ומסיפור של יחסים קשים וטענות מרות נותרה לי בלבי רק חמלה גדולה כמו ים" ... אומרת פליישר.

פליישר כקרמיקאית יוצרת שפה אישית צורנית באמצעות שימוש ב"קדרות רעה". "קדרות רעה" משמעה לפעול מתוך מרד נגד הצורה, מתוך עבודה אינטואיטיבית על האבניים ללא חוקים, ובניגוד מוחלט לשיטתיות המסורתית של עבודת הקדרות. הצורות הגולמיות עם טיפול חופשי גמורות ברישול מכוון ומוקפד. מגדירות

"תכריכים לאבא"

12X7X34 • חומר קרמי, פורצלן, גלזורה לבנה

"תכריכים לאבא"

12X7X35 • נייר קוזו, דבק, שער, צבע אדום

ליצירת חיי נצח. אלטרנטיבה לסיטואציה סופית כל כך. המוות לעיתים, "תופס אותנו בהפתעה", לעיתים הוא "ידוע מראש". לעיתים הוא גזירה אימה לעיתים הוא מיוחל. היחס למוות משתנה מתרבות לתרבות, ובמיוחד בהבדלים התרבותיים המשמעותיים בין מערב למזרח. התנגדות וניכור מול קבלה טבעית והשלמה, בדומה ליחס התרבותי המשתנה ל"עלומים" מול "זקנה". האמרה הכל כך מערבית "העולם שייך לצעירים" מופרכת לחלוטין בתערוכה זו בה אנו נוכחים כי העולם שייך לאנשים הבשלים והבוגרים. פליישר מתמודדת מתוך שפה נטולת פחד עם שאלות עומק מורכבות ונוקבות. באותה מידה משתנים מנהגי הקבורה בתרבויות שונות: עטיפה בתכריכים, הכנסה ארון, שריפה באש, שמירת אפר בכד, השטה על פני המים, הם רק חלק ממנהגי הקבורה המסייעים לנו להיפרד ממתינו לשלום. האובייקטים של פליישר לובשים צורה חדשה של מקלי קבורה המכילים זיכרון.

התערוכה כאמירה כוללת וחזקה, מעלה לצד שאלות פורמליות של עבודה בחומר כמו שאלות על צורה, על עבודת הקדרות, על חומריות צבע וזיגוג, גם שאלות משמעותיות על קיומנו לנוכח המרכיב החזק כל כך שמלווה אותנו מרגע לידתנו: ידידנו המוות

שלומית באומן

עצמה בטריטוריה בה היא הופכת ליוצרת המתבטאת בשפה החומרית בה היא בקיאה. בכך היא מצטרפת לקבוצת אמנים פורצי דרך המתעקשים להרחיב את הטרימינולוגיה של החומריות הקרמית ולהעניק לנו חוויה רעיונית וחומרית חדשה.

פליישר, תובעת כעת את הזמן לעצמה. הוא שלה. זהותה כאישה ויוצרת חופשייה מתחדדת לנוכח תהליך הפרידה מאביה. היא מסרבת להיות אובייקט של אחרים אלא סובייקט של עצמה. וכך כמו האובייקטים שהיא יוצרת (ואני מסרבת לקרוא להם "כלים" כי הכלי הפך להיות חלק מהשפה האמנותית שלה: זהו אובייקט שמשתמש בכלי כחלק משפת האמנות שלו, ולא כלי המכיל בתוכו אמירה או התרחשות אמנותית) קיומם מותנה מטעם עצמם, מטעם היותם נשאים של רעיון, מתוך הזמנה או קריאה להיות שותפים לחוויה, או לסוג של דיאלוג הנובע מביטוי אישי.

מותו של אביה מחבר את פליישר לעשייה כואבת ומייצר הבשלה מאוחרת אך משמעותית מאוד. מכלים שימושיים נאיביים שנקודת המוצא של עשייתם היא הטבע, יוצרת פליישר בשנים האחרונות מיצבים בעלי אמירה בוגרת ומגובשת בעבודה חופשית תוך שילוב בין תחומי של חומרים וטכניקות. היא קוראת תגר על הקולקטיביות החברתית ומתחברת לזיכרונות ילדות כמוסים, כמחפשת תיקון. מסרבת לפרידה. או לפחות לתנאיה. המעשה האמנותי הופך לניסיון

"זה דמי זה בשרי"

קוטר 25 גובה 17 • פורצלן, חול, מסמרים, גלזורה אדומה, לסטר זהב

"כלי פולחן"

קוטר כ-20, גובה עד 22 • פורצלן, גלזורה אדומה ולסטר זהב

"נמחקות - אובססיה"
צילום ועיבוד מחשב

"מתעוררת"
צילום ועיבוד מחשב

"אמא אבא שלום ערים"
ציור במחשב

